

NICOLAE STOE

Márciusi klorofill

*Ki látná lehetetlennek — most —, ifjú hölgyem,
hogy reggelig ön zöld levelet hajt?
És ki biztosíthatná önt, tisztelt uram,
hogy a kalapban, amelyet a fogason hagyott, •
nem rakja fészket — éppen most — egy kék madár?
Minden lehet, lehetséges minden s mindenkivel most,
azt hiszem, most éppen a Nap színén járunk nevetve,
s ha nem, hát legalább egy más Föld tetején;
túl komolytalanok vagyunk itt, nevetünk mindennap,
mintha a hó alatt kiserkenő fű
a talpukat csiklandaná.
Az asztal, melynél ülünk és beszélünk, épp rügyezni kezd,
a karosszék, amelyben most újságot olvasunk, virágot hajt,
az ágy, melyben aludni akarunk, szintén virágozik,
s az ifjú nők mosolya is csupán a virulás jele.
A könyvtárak — azt hiszem — most nem adhatnak menhelyet,
csak annyi hasznuk van, mint a csillagjóslásnak:
a lexikonok, könyvek szavai
akár a tojások a keltetőben,
melyekből minden pillanatban
kikelhet sokféle madár.
Azt hiszem, most a virágzás az egyetlen igazság,
a „lenni” csak azt jelentheti: „kivirulni”.
S azt hiszem, kedvesem, új nyelvet tanulok most,
az első padban ülök és dalolva ragozom:
én kivirágzom, tehát föld vagyok,
én virágzom, én föld vagyok, vagyok, vagyok...
Könyörögj, ne legyen enyém az ovális kő sorsa,
mely teljesen a madártojáshoz hasonlít,
de számára az élet a madár-nemszületés,
kerüljön el a rozsdáálló acél kerub-fényű élete,
melynek a szép — s különösen a létezés —
azt jelenti: vizet-tüzet legyőzni, a rozsdától óvakodni.
Azt hiszem, kedvesem, a szerelem egyetlen módja most
számomra éjjel-nappal az utcákon kóborolni
várva, hogy színes virágcsokor nőjön fejem tetejére.
Mert, hidd el, minden lehet, lehetséges minden, állítom,
akkor is, ha az utcaseprő,
aki őrzi a füves parkok szobrait,
ha a fegyveres katona,
aki a Duna-hídat védi a kivirulástól,
és ha a pályaőr, ki a vonatok útját
óvja a töltés sárga virágjainak magvaitól,
azt hiszi, biztosan bolond vagyok.*

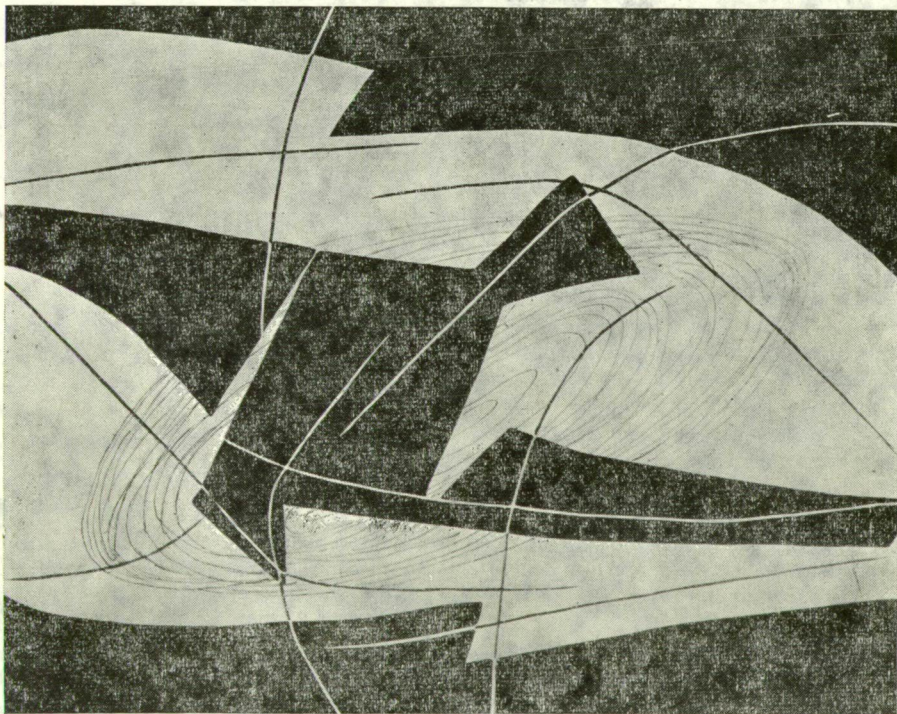
Napéjegyenlőség

*Este a cseresznyefaként sápadó házak ablakai
félig növény-életet élnek,
a falba zárt farészek szívják a föld nedveit
és rügyet hajtvá
félig megtérnek az erdőkhöz,
a téglákba pedig babot lehetne vetni,
tengerifüvet vagy kukoricát,
ezért a hangyák ijedten visszahúzódnak a homokba.
Most,
az éj vagy a nappal bármely óráján
a nők fülébe lehelhetjük
a legritkább szerelmes szókat,
mert bizonyára kivirulnak.*

(Ritoók János fordításai)

*

Nicolae Stoe. 1940-ben született, a kolozsvári egyetem filozófiai karának végzettje. Jelenleg a brassói *Astra* művelődési folyóirat szerkesztőségében dolgozik. Első verskötetete 1969-ben jelent meg *Consemnele necesare* (Szükséges parancsok) címmel. A kolozsvári könyvkiadónál regénye vár megjelenésre.

ILEANA BALOTA: SIRÁLY